

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **F. H.**
zastoupena JUDr. Bc. Stanislavem Brunckem, Ph.D., advokátem
se sídlem Benešova 628/12, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, čj. OAM-343/ZA-ZA11-P15-2016

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-343/ZA-ZA11-P15-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 12. 2. 2018 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, kterým neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

2. Žalovaný dospěl po provedeném správním řízení k závěru, že žalobkyně ve své vlasti nevyvíjela žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. K možnému naplnění podmínek ustanovení § 12 písm. b) tohoto zákona pak uvedl, že nebyly naplněny ani podmínky důvodných obav z pronásledování z žalobkyní tvrzeného pronásledování z náboženských důvodů. Žalobkyně netvrdila pobyt blízké osoby na zdejším území, proto nebyly naplněny ani podmínky § 13 či 14b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalovaný dospěl po posouzení případu žadatelky k závěru, že nebyla ve své vlasti pronásledována, neseznal ani žádný důvod pro případné obavy z jejího návratu; je přesvědčen, že jí nehrozí azylově relevantní perzekuce.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobkyně v úvodu žaloby předestřela, že je členkou církve Všemohoucího Boha, do které vstoupila v roce 2009. Žalobkyně byla kvůli své víře v Číně vystavena útisku, přičemž kromě skutečnosti, že byli zatýkáni členové její církevní komunity (v roce 2010 byla např. zatčena sestra ve víře, kterou osobně znala, další sestra ve víře nesla stopy krutého zacházení po zatčení policií), byla tomuto útlaku vystavena i osobně ona sama. V doplnění žaloby ze dne 14. 2. 2019 se žalobkyně vyjádřila ke Zprávě Veřejného ochránce práv o šetření z vlastní iniciativy – informace o čínských křesťanech. Dále v podání ze dne 18. 6. 2019 se žalobkyně vyjádřila k existenci nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti a doplnila další podklady. V posledním podání ze dne 10. 9. 2019 žalobkyně poukázala na nejnovější vývoj judikatury v obdobných azylových řízeních.
4. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí správního orgánu je založeno na nedostatečných skutkových zjištěních stran země původu žalobkyně, když tento za účelem prokázání skutkového stavu neprovedl důkazy svědčící o pronásledování křesťanů v Číně, které žalobkyně k provedení navrhla a předložila. Situace křesťanů v Číně je vážnější, než správní orgán připouští. Žalovaný vycházel v řízení ze závěrů o ekonomické motivaci žalobkyně pro podání žádosti o mezinárodní ochranu a o organizovaném odjezdu dalších žadatelů z Číny, pro které však nemá ve spise žádný podklad a jeho pochybnosti lze vysvětlit i jiným věrohodným způsobem, než jaký zaujal v odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně zhodnotil, když žalobkyně splňuje předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu či doplňkové ochrany, neboť měla a má odůvodněnou obavu z pronásledování a hrozí jí vážná újma v případě návratu do Číny. Rozhodnutí je dle žalobkyně nepřezkoumatelné, neboť se v jeho odůvodnění správní orgán dostatečně nevypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobkyní (nad rámec lakonického konstatování o tom, že nemá proč trpět obavou z pronásledování a že ji ve vyznávání víry v Číně nebylo a nebude bráněno), přičemž odůvodnění obsahuje pouze obecné formulace, které správní orgán strojově převzal z jiných rozhodnutí o žádostech čínských žadatelů o mezinárodní ochranu a nereaguje na konkrétní zjištění a tvrzení v řízení o žádosti žalobkyně. Žalobkyně doplnila, že neměla možnost se s důvody rozhodnutí seznámit, když jí toto nebylo přeloženo.
5. Žalobkyně namítá (čl. IX žaloby), že napadené rozhodnutí je zcela **nepřezkoumatelné**, a to v prvé řadě z důvodu **nesrozumitelnosti** napadeného rozhodnutí. Skutkové závěry jsou formulovány natolik obecně, že jsou zcela neurčité a nekonkrétní. Skutkové a právní závěry správního orgánu si na mnoha místech vzájemně odporují a protirečí.

Odůvodnění je plné pouhých domněnek správního orgánu bez toho, aby se jakkoli vypořádal s výpovědí žadatelky a aby své závěry opřel o konkrétní skutková zjištění a důkazy. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné též na základě toho, že téměř shodné důvody, které (zřejmě) vedly správní orgán k zamítnutí žádosti o azyl žalobkyně (např. tvrzení ohledně ekonomických motivů žalobkyně, údajně bezproblémové vyřízení pasu, uvedení nepravdivých údajů do žádosti o vízum, atd.), vedly k udělení azylu ve věcech skutkově i časově obdobných.

6. Veškeré uvedené námitky žalobkyně v žalobě bohatě rozvedla. Soud nepovažuje za nutné opisovat celé znění žaloby, neboť je oběma stranám známo. Níže proto shrnuje základní argumenty, jimiž žalobkyně své námitky podpořila.
7. Žalobkyně má za to, že **shromážděné podklady jsou pro posouzení postavení křesťanů v Číně nedostatečné a z těchto podkladů činí správní orgán nesprávné závěry** stran závažnosti jejich pronásledování ze strany státu. Odkázala na Zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států (U.S. Department of State), Komise Spojených států pro mezinárodní náboženskou svobodu (USCIRF) a Zprávu neziskové organizace Open Doors. Z uvedených dokumentů citovala pasáže popisující situaci v Číně, zejména pokud jde o členy neregistrovaných církví a o kontrolu křesťanů. Dále poukázala na Zprávu švýcarské organizace na pomoc uprchlíkům, Zprávu organizace China Aid a zprávy odborníků k postavení domácích církví v Číně (zprávy profesorů Introvigne, Zoccatelli, Richardsona). Jak z monitorovacích zpráv lidskoprávních neziskových organizací, tak ze zpráv vládních institucí žalobkyně usuzuje, že Čínská lidová republika je zemí, ve které systematicky dochází k porušování lidských práv, včetně pronásledování náboženských skupin, zahrnující umísťování do detence a uvěznění pro veřejné vyznávání víry, fyzické násilí na zadržených ze strany orgánů veřejné moci a umísťování do převýchovných pracovních táborů, to vše buď tolerováno, podněcováno nebo přímo prováděno ze strany státu. Intenzita těchto zásahů ze strany veřejné moci se pak zvyšuje v případě členů neregistrovaných a tzv. domácích církví. Správní orgán dle žalobkyně nedoceňuje vážnost situace křesťanů v Číně.
8. Stejně tak **nemají žádnou oporu ve spisovém materiálu závěry správního orgánu o ekonomickém motivu žádosti žalobkyně a organizovaném odjezdu z Číny**. Správní orgán tvrzené skutečnosti nijak neprokázal, pouze svůj závěr opírá o své domněnky. Žalobkyně má za to, že věrohodnější pro vysvětlení skutečnosti, že v roce 2016 požádalo o azyl více uprchlíků z Číny, je spíše zhoršení stavu lidských práv a postavení čínských křesťanů. Žalobkyně měla v Číně nadprůměrný výdělek a její primární potíže způsobovalo pronásledování ze strany čínských státních orgánů.
9. Žalobkyně má za to, že v jejím případě jsou **kritéria pro udělení azylu naplněna**. Újma hrozící žalobkyni dosahuje intenzity **pronásledování** ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, kdy čl. 9 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 (dále jen „Kvalifikační směrnice“), pak obsahuje podrobnější definici tohoto pojmu. Žalobkyně má za to, že obavy jsou tím oprávněnější, čím blíže se pronásledování členů stejné skupiny (politické, náboženské) děje. Tedy pokud jsou zatýkáni členové stejné církve v té samé provincii, městě, čtvrti, či dokonce členové církve, se kterými se žalobkyně osobně zná, pak musí být zřejmé, že i žalobkyni zatčení hrozí a nestalo se tak pouze díky větší opatrnosti či štěstí. Z informací dostupných o zemi původu žalobkyně vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny, jen s rozdílem v jeho intenzitě. **Vnitřní přesídlení** by tak z hlediska ochrany před

pronásledováním nebylo efektivním řešením její situace a ochrana v žádné další části Číny nesplňuje minimální standard ochrany lidských práv. Stát Čína je původcem pronásledování křesťanů na jeho území a o **selhání státní ochrany** před tímto jednáním tak nemůže být pochyb. V případě žalobkyně se tak jedná o odůvodněný strach z pronásledování z **azylově relevantního důvodu** (náboženství). Ostatně ani správní orgán skutečnost, že je žadatelka členkou církve Všemohoucího Boha nezpochybňuje (resp. nevylučuje). Žalobkyně nenaplnuje žádné znaky vylučující klauzule dle § 15 zákona o azylu, a proto splňuje zákonné podmínky pro jeho udělení.

10. V žalobě žalobkyně uvedla rovněž polemiku s důvody neudělení azylu, které uvedl správní orgán v napadeném rozhodnutí. Předně poukázala na nepřezkoumatelnost závěrů správního orgánu o tom, že nikdy nebyla vězněna, zadržena či kontaktována ze strany policie a nad rámec změny adresy bydliště nemusela činit žádná zvláštní opatření pro to, aby nebyla zadržena, když tyto závěry správní orgán neopírá o žádné podklady ze spisu a ani z výpovědi žadatelky tyto skutečnosti nevyplývají. Pokud jde o možnost obstarání pasu a opuštění Číny, celníci zřejmě neměli přístup do evidence, kde je žalobkyně vedena jako nežádoucí či problémová osoba. Správní orgán si neobstaral žádné důkazy o organizaci čínských policejních složek. Žalobkyně proto k tomuto důvodu neudělení azylu shrnula, že bezproblémové opuštění Číny neznamena, že by pronásledování ze strany policie nebyla vystavena (resp. že jí nehrozilo).
11. Žalobkyně upozornila na svoji konzistentní a vnitřně bezrozpornou výpověď, kdy tato měla sloužit jako primární prostředek pro objasnění skutkového stavu.
12. Ačkoliv správní orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně mohla využít vnitřního přesídlení v rámci Číny, žalobkyně poukázala na to, že vnitřní přesídlení není možné a tato skutečnost je známa správnímu orgánu i z úřední činnosti. Správní orgán tuto nemožnost vzal za prokázanou v jiných správních řízeních, časově i skutkově shodných se správním řízením, proběhnuvším u žalobkyně. Absence důvěryhodného odůvodnění těchto odlišných rozhodnutí totiž svědčí o tom, že rozhodování správního orgánu v daných případech nese znaky svévole.
13. Pokud správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky udělení azylu, měl udělit žalobkyni doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobkyni by v případě návratu do Čínské lidové republiky hrozilo nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení. Lze důvodně předpokládat, že čínská administrativa bude schopna dohledat skutečnost, že žalobkyně v České republice požádala o azyl. Ze zpráv o dodržování lidských práv v Číně vyplývá, že čínská správa postihuje zvláště tvrdě křesťany, kteří se projeví veřejným způsobem. Žalobkyně má za to, že právě skutečnost, že její případ byl (i když jen v hrubých obrysech) zveřejněn, a tedy „vrhá na Čínu špatné světlo“, by v případě jejího návratu do Číny vedla k jejímu tvrdému postihu. Byla by tak s vysokou pravděpodobností vystavena mučení nebo ponižujícímu či nelidskému zacházení a trestu.
14. Vzhledem ke všemu výše uvedenému žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil správnímu orgánu věc k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených právním zástupcem žalobkyně a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by tento porušil některé ustanovení

správního řádu, zákona o azylu či mezinárodní závazky ČR. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, informace o zemi původu, které považuje v daném případě za zcela dostatečné, též na odůvodnění vydaného rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od právního zástupce žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné či nezákonné. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je také zcela zřejmé, jaké konkrétní důvody vedly žalovaného k vydání zamítavého rozhodnutí. Je pravdou, že v ČLR není dodržování lidských práv v různých oblastech života na požadované úrovni, avšak v této souvislosti je třeba každou žádost o udělení MO posuzovat individuálně, ve spojitosti s konkrétními důvody žadatele, a proto nemůže obstát tvrzení právního zástupce, že několika žadatelům o mezinárodní ochranu, pocházejícím z ČLR, byl na území ČR udělen azyl /žalobkyni nikoli/, byť by se jednalo o křesťany. Žalobkyně nebyla členkou žádné politické strany, organizace či hnutí, v místě bydliště se žádným způsobem veřejně politicky neangažovala.

16. Žalovaný ve vyjádření konstatoval, že v případě žalobkyně se jedná o nevěrohodnou osobu s ohledem na množství okolností podrobně popsanych v odůvodnění rozhodnutí, kdy tyto podstatným způsobem snižují hodnověrnost jí zmiňovaných potíží v zemi původu a příslušnost k náboženské skupině domácí křesťanské církve. Především ze spisových materiálů a odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobkyně do ČR přicestovala v rámci organizované skupiny desítek svých spoluobčanů, údajných souvěrců, kteří také popisovali obdobné obtíže ze strany státní moci z důvodu náboženského vyznání, přičemž v žádosti o udělení schengenského víza žalobkyně sdělila, že účel její cesty do České republiky je pouze turistika. Dále žalobkyni byl bez problémů osobně vydán čínskými úřady cestovní pas za účelem vycestování ze země původu, z čehož je zřejmé, na rozdíl od tvrzení žalobkyně, že čínské státní orgány nemají o její osobu žádný zájem. Žalobkyně rovněž bez jakýchkoli obtíží oficiálně ze země letecky vycestovala. Následně poté, co žalobkyně opustila zem původu, ani příslušné čínské orgány neprojevily žádnou aktivitu k jejímu případnému vydání k trestnímu stíhání a nebyl na ni ani od doby vycestování ze země původu vydán čínskými úřady mezinárodní příkaz k zatčení. Cesta celé skupiny souvěrců do České republiky, včetně žalobkyně, působí tedy spíše jako ekonomicky motivovaná, neboť desítky žadatelů o udělení MO na území ČR opustili Čínu legálně, bez problémů /což vůbec nesvědčí o zájmu čínských orgánů o tyto osoby/, včetně žalobkyně, po půl roce pobytu okamžitě požádali o pracovní povolení a příslušná pobytová střediska opustili. Žalovaný podrobně posoudil veškerá tvrzení žalobkyně, jež učinila jednak již během jednotlivých správních úkonů s ní vedených, jednak v jejích doložených vyjádřeních a materiálech a konstatuje, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu žalobkyně do země původu, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal. Žalobkyně v zemi původu nikdy nebyla policií zadržena ani trestně stíhána, policie po ní nepátrala, k ohrožení jejího života či zdraví v tomto směru nikdy nedošlo, v její víře této nikdo nebránil. Žalovaný proto učinil závěr, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování věřících některých

náboženských menšin v zemi původu, aby svými tvrzeními přesvědčila správní orgán o jejích obavách z pronásledování z náboženských důvodů ze strany státní moci. Pokud by o její osobu měly příslušné čínské státní orgány zájem, lze logicky předpokládat, že by tato byla minimálně před odletem ze země zatčena, což se však nestalo. Pasáže ohledně vysvětlení nezájmu ze strany čínských orgánů právním zástupcem, možnost obstarání cestovního pasu a opuštění Číny považuje žalovaný za účelové a nepřesvědčivé. Jak je již výše uvedeno, bez jakýchkoli potíží legálně Čínu opustila nejenom žalobkyně, ale i všichni její souvěrci, přestože žalobkyně a její souvěrci tvrdí, že o jejich osoby měly čínské státní orgány zájem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval otázkou věrohodnosti osoby žalobkyně, a to již od č.l. 15 odůvodnění, přičemž v této souvislosti shledal značné pochybnosti, jak je již výše popsáno úvodem vyjádření žalovaného k podané žalobě. Možnosti vnitřního přesídlení mimo provincii, kde žalobkyně žila, se tato ani nepokusila využít, proto nemůže tvrdit, že by tato změna bydliště byla neefektivní.

17. K námitce právního zástupce ohledně nedoručení rozhodnutí v čínském jazyce a skutečnost, že jí nebylo ani celé přetlumočeno žalovaný uvádí, že všechna rozhodnutí týkající se řízení o udělení mezinárodní ochrany se vyhotovují v jazyce českém, všechny důležité části žalobkyni přetlumočeny byly, přičemž žalobkyně při provádění tohoto úkonu žádné námítky neměla a protokol podepsala jako správný, nadto žalobkyně je zastoupena advokátem, který českým jazykem hovoří.
18. Žalovaný odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. října 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku a na sdělení Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, vyžádaném dne 6. března 2014. Mezi podklady žalovaný zařadil dostatečné množství aktuálních informací z různých zdrojů, aby mohl své závěry opřít o spolehlivě zjištěný stav věci. Žalovaný nezpochybňuje obecně problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, avšak zdůrazňuje nezbytnost individuálního pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu. Žalobkyně uvedla, že v doložených materiálech není zmiňována, a že neobsahují cokoli, co by mělo souvislost přímo s její osobou.
19. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval také záležitostmi týkající se udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, avšak žalobkyně v průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti neuváděla a tyto ani nebyly zjištěny. Žalovaný nespatřuje v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu žádné podstatné rozpory či nelogičnosti, které by měly mít za následek nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí.
20. Žalovaný zároveň uvedl, že k vyřešení své situace mohla žalobkyně využít i možnosti vnitřního přesídlení, odkázal na její bezproblémovou cestu do Pekingu a odlet z jednoho z nejlépe střežených a kontrolovaných míst v zemi. Až do doby jejího vycestování nebo minimálně v tomto momentě měly čínské státní orgány dostatek možností žalobkyni zadržet, pokud by o její osobu měly skutečný zájem, jak žaloba tvrdí. Sdělení žalobkyně o nepropojenosti jednotlivých složek orgánů, s nimiž vešla do kontaktu (např. při vydání cestovního pasu), žalovaný vyhodnotil jako nepřesvědčivé, jak je ostatně odkazováno již výše v souvislosti s ustanovením § 12 zákona o azylu. Takové tvrzení žalobkyně navíc odporuje její výpovědi o intenzivním zájmu čínských orgánů o její osobu. V souvislosti s návratem po uplynutí doby uvedené ve vízu poukázal správní orgán na vysoký počet občanů Číny s turistickým vízem, kteří ročně ČR navštíví, a na absenci možnosti identifikovat čínskými orgány jednotlivé žadatele o mezinárodní ochranu.

21. V průběhu správního řízení žalovaný tedy nezjistil, že by žalobkyni hrozilo *reálné* nebezpečí vážné újmy tak, jak je požadováno v § 14a zákona o azylu - čínské orgány o osobu žalobkyně i v současné době nemají žádný zájem. I touto záležitostí se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval podrobným způsobem /č.l. 25 – 28 rozhodnutí/. Jelikož žádné orgány ČR neposkytují žádným čínským orgánům informace o tom, kdo v České republice žádá o udělení mezinárodní ochrany, jsou i v tomto směru obavy právního zástupce neopodstatněné. Neexistuje jediný případ, kdy by měl neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu pocházející z ČLR v této souvislosti po návratu z České republiky ze strany místních státních orgánů jakékoli potíže, tyto informace jsou ministerstvem vnitra kvalitním způsobem zabezpečeny před zneužitím. Dle názoru žalovaného žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Jelikož každá žádost o udělení mezinárodní ochrany se posuzuje individuálně ve spojitosti s důvody konkrétního žadatele, považuje žalovaný odkaz právního zástupce na vydaná kladná rozhodnutí jiných čínských žadatelů za bezpředmětný.
22. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým se mezinárodní ochrana neuděluje, a proto navrhl žalobu v plném rozsahu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. **Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).**
24. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 4. 2016. Jako jediný důvod žádosti sdělila zatýkání věřících církve všemocného boha v Číně, tedy skutečnost, že jí v zemi původu nebyla umožněna svoboda náboženského vyznání. Je vdaná a má dceru, která žije se svým otcem. Poslední místo jejího bydliště bylo ve městě Wulanchabu v provincii Zuozhi. Do České republiky přicestovala dne 4. 4. 2016, a to letecky z Pekingu do Prahy.
25. Při pohovoru dne 25. 7. 2016 se žalobkyně podrobně vyjádřila k důvodům, pro které ze země původu odcestovala. Pro odjezd z Číny se rozhodla z důvodu své bezpečnosti. Cestu si vyřizovala pomocí prostředníků na inzerát a ti jí doporučili, aby jela kvůli náboženské svobodě do ČR. Prostředník ji dne 11. 3. 2016 dovedl do Pekingu vyřídit si vízum, vyzvedl jí ho následně prostředník. Žadatelka uvedla seznam adres, na nichž se zdržovala. Ve vízu uvedla jinou adresu a turistiku jako důvod cesty, protože to byl jediný důvod pro to, aby se jí podařilo odjet. Pravý je pouze cestovní pas, občanský průkaz a potvrzení o trvalém bydlišti. Za vyřízení víza zaplatila prostředníkovi 60 000 juanů, za letenky 4 300 juanů. Do Číny se neplánuje vrátit. S vycestováním neměla problémy, ale měla strach. Nějaká žena na letišti v Praze jí poradila, co má dál dělat. Dostala se do Brna, několik dní jí nebylo dobře, našla hotel, kde zůstala. Poté šla na policii, která ji odvezla do Zastávky u Brna. V Číně pracovala nejdříve v investiční společnosti, poté jako pokladní v hotelu, od roku 2011 nepracovala. Uvedení nepravdivých informací v žádosti o vízum odůvodnila žalobkyně tím, že vše udělala pro to, aby mohla utéct. Žádné dokumenty si z Číny nemůže nechat poslat, neboť nemůže kvůli svému pronásledování od policie kontaktovat rodinu.

26. Dne 10. 10. 2016 se uskutečnil doplňující pohovor. Žalobkyně během něj uvedla informace o struktuře a principech fungování církve Všemocného Boha. Ona sama se stala členkou v roce 2009. S ostatními souvěrci se scházeli zpravidla třikrát týdně v počtu 3-5, potají a s opatrností, nemohli hlasitě zpívat ani hlasitě mluvit, obávali se, že je lidé udají. V době, kdy bylo zatýkání věřících silné, scházeli se venku v kukuřici nebo ve sklepě. Žalobkyně sama se v roce 2012 stala kazatelkou církve, vedla asi 53 členů. Dále jmenovala seznam důležitých knih, z nichž si žádnou do ČR nepřivezla, neboť si čte na internetu. Přezdívka Velký červený drak v její víře směřuje pro vše, co je zlé a co je proti bohu. Žalobkyně na dotaz správního orgánu uvedla, že nezná osoby jménem Č. W., X. W., J. S., D., neboť nemůže znát skutečná jména bratrů a sester ve víře. Kniha Hua Zai Roushen Xianxian je Bible současné éry, Bibli nikdy nečetla. Jednou byla zde v kostele. V Číně jí komunistická vláda bránila ve vyznávání Boha a policie ji chtěla zatknout. V roce 2010 byla zatčena jedna její sestra ve víře, bála se, že bude také zavřená, nemohla se zúčastňovat shromáždění. V následujících letech byla pro svoji víru udána. V roce 2015 ji policie hledala doma. Ukrývala se, vycházela zahalená, i v masce. Osobně policií zadržená nikdy nebyla, ale kdyby ji chytili, hrozilo by jí mučení.
27. Krajský soud dodává, že celá výpověď žalobkyně představuje několik stran protokolu. Proto nepovažuje za nutné ani možné, aby ji opisoval v úplnosti a v podrobnostech tak odkazuje na obsah Protokolů o výpovědi žalobkyně. Ostatně oběma stranám sporu je dobře znám.
28. Správní spis obsahuje dále písemné podklady, z nichž správní orgán při zpracování rozhodnutí vycházel. Konkrétně jde o Zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie – Zpráva o lidských právech a demokracii za rok 2015, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických – Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2015, Zprávu China Aid Association březen 2016 o Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, Výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, Zprávu Freedom House – Svoboda ve světě 2016 – Čína, Výroční zprávu Human Rights Watch 2017, Informace OAMP: Církev Boha všemohoucího – Historie, struktura a věrouka.
29. Žalobkyně byla s podklady seznámena dne 4. 4. 2017. K nim se žalobkyně vyjádřila dne 26. 6. 2017 tak, že opětovně shrnula obsah její víry a situaci v Číně, poukázala na internetové odkazy a videa.
30. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud dospěl po přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí k závěru, že správní orgán porušil jednu ze základních zásad správního řízení, a to hodnotit provedené důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s tím, že je nutné přihlížet ke všemu, co vyjde v řízení najevo, a to jak v neprospěch, tak ale i ve prospěch žadatele. Soud je pak po seznámení se s veškerým spisovým materiálem i napadeným rozhodnutím žalovaného přesvědčen, že v daném případě správní orgán vyhodnotil situaci pouze v šíři, hovořící v neprospěch žadatelky, své úvahy v jednotlivých momentech pak podpořil vlastními hypotézami, které důkazně řádně nepodložil.

31. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
32. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
33. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
34. Ohledně definice pojmu „pronásledování“ odkazuje krajský soud ještě na čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (tzv. „kvalifikační směrnice“).
35. Krajský soud připomíná, že pro přiznání postavení uprchlíka je obecně vyžadováno, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu odůvodněný strach z toho, že on sám bude vystaven pronásledování, přičemž existence tohoto odůvodněného strachu nemusí být nezbytně založena výlučně na jeho vlastní zkušenosti. Pokud měl žalovaný pochybnosti o věrohodnosti některých tvrzení žalobkyně, bylo jeho povinností taková tvrzení jasně a zřetelně identifikovat, závěr o jejich nevěrohodnosti pečlivě odůvodnit a dovodit z něj závěry ve vztahu k posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti. Předmětem posuzování věrohodnosti měly být zejména otázky náboženského přesvědčení a z toho vyplývajícího pronásledování v zemi původu (konflikty s policií či jinými státními orgány apod.). Místo toho žalovaný spojoval věrohodnost žalobkyně se skutečnostmi, které krajský soud považuje povětšinou za irrelevantní pro posouzení důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu.

36. Krajský soud se seznámil pečlivě s rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 2. 2018, konstatoval, že je velmi rozsáhlé a podrobné, v popisné části odůvodnění, kde správní orgán konstatoval veškeré skutečnosti plynoucí z žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, z provedených pohovorů a z předložených podkladů.
37. Pokud jde o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod [§ 12 písm. a) zákona o azylu], žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla nic, co by svědčilo o tom, že ve své vlasti vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Krajský soud s tímto závěrem souhlasí. Žalobkyně výslovně uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení a že nikdy nebyla členkou žádné politické strany či organizace. Neuváděla nic o tom, že by se jakkoliv politicky angažovala.
38. Jádro žalobní argumentace nicméně směřuje k tomu, že žalobkyně má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství [ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu]. Žalovaný rozebral v odůvodnění skutečnost, že žalobkyně přicestovala zcela zjevně v rámci organizované skupiny údajných souvěrců, na základě víza, které, jak přiznala, získala na základě uvedení nepravdivých údajů a o azyl nepožádala ihned po příletu na letiště v Praze. Informaci o pravdivých údajích pak podala až poté, co ji správní orgán s nepravdivě vyplněnou žádostí o vízum konfrontoval. Pokud by nebyla na toto dotázána, zřejmě by údaje nesdělila. Toto pak dle přesvědčení žalovaného znevěrohodňuje výpověď žalobkyně. Na tomto místě však soud připomíná, že se jedná o ničím nepodloženou úvahu žalovaného, neboť nahlédnutím do protokolů o pohovorech správního orgánu se žalobkyní soud zjistil, že žalobkyně odpovídala na otázky žalovaného logicky a nerozporně, když nepravdivé údaje vysvětlila tím, že jinak by z Číny nemohla odjet. Nepravdivé pracovní zařazení bylo třeba pro povolení k výjezdu ze země, kdy ona sama práci neměla. Uvedla i kolik peněz uhradila za zajištění víza a letenek. Jak plyne z výše uvedených skutečností, žalobkyně vypovídala vcelku konzistentně a zásadně ze svého azylového příběhu nevybočila. Pokud jde o osobu žalobkyně, musí své závěry správní orgán jasně vyložit a dokázat, tedy založit své rozhodnutí na racionálních důvodech.
39. Úvahy o tom, že žalobkyně nepožádala o azyl ihned po příjezdu do ČR (resp. příletu), ale až později v přijímacím středisku, nemohou být podřazeny pod dosud jasně judikované situace, kdy žadatelé žádali o azyl až po mnohatýdenních pobytech v ČR, případně až s hrozbou vyhoštění po kontrolách policie. Postup žalobkyně není v daném případě rozhodně důvodem k závěru o jejích jiných záměrech. Nedůvodnost obav z pronásledování z náboženských důvodů pak ve svém rozhodnutí žalovaný spatřuje i ve skutečnosti, že žalobkyně je jednou ze skupiny čínských státních příslušníků, kteří do ČR přicestovali od července 2015 do srpna 2016 a nikdy předtím ani poté, všichni hovořili o dlouhodobém pronásledování a o tom, že se dříve neznali, což žalovaný přičítá organizované skupině, o jejíchž důvodech se dá dle jeho závěru pouze spekulovat. Krajský soud v tomto závěru rovněž nespatřuje řádné odůvodnění neexistence oprávněných obav žalobkyně, neboť využití nabídky na zprostředkování víza u lidí, kteří mají obavy z dostižení místními policejními orgány ohledně účasti na nedovolených setkáváních náboženských souvěrců jistě nesvědčí o tom, že takové obavy tito věřící neměli a nemají. Argumentace žalovaného zde kromě jeho úvahy není ničím jednoznačně

podložena a je tedy pouze podkladem k možné diskuzi, která by však musela být jednoznačně vyprecizována, což v napadeném rozhodnutí není.

40. Žalovaný dále poukazoval na to, že žalobkyně a ostatní čínští žadatelé o azyl v ČR využili zákonné možnosti a po uplynutí půlroční lhůty si našli zaměstnání a opustili pobytová střediska. Krajský soud je však přesvědčen, že tato lhůta byla uzákoněna za tím účelem, aby, pokud azylové řízení trvá déle, měli žadatelé tuto možnost a uplatnili se na pracovním trhu v ČR a současně se postarali o ekonomické náklady na svůj zdejší pobyt. Tento záměr zákonodárce jistě nelze přičítat žadatelce k tíži a již vůbec nelze z uvedeného faktu dovozovat jakékoliv ekonomické důvody jejího přibytí do ČR.
41. V dalším rozboru žalobkyní uváděných skutečností dospěl správní orgán k závěru, že její víru v jí uváděné náboženství po jejích sděleních nelze vyloučit a že věřící se mohou v zemi původu stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů a bezpečnostních složek. Žalovaný provedl rozbor příkoří, se kterými se žalobkyně dle svých tvrzení měla setkat. Krajský soud připomíná, že žalovaný se vůbec podrobněji nevěnoval stálému tlaku na věřící, který může znamenat obavu z pronásledování již jen díky samotné příslušnosti k dané církvi. Místo toho zaujal pozici vyvracení tvrzených obav žalobkyně z neustálého vyhledávání věřících tím, že argumentoval získáním cestovního dokladu a skutečností, že po žadatelce nebylo vyhlášeno pátrání a bylo jí umožněno vycestování z mezinárodního letiště.
42. Žalovaný na jedné straně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalobkyně je příslušnicí Církve Boha Všemohoucího, a rovněž uznává, že z podkladů, které si opatřil ohledně situace v Číně, lze mít za prokázané, že příslušníci náboženských menšin mohou být v Číně terčem jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Přesto žalovaný učinil závěr, že v případě jmenované neshledal při návratu odůvodněný strach z pronásledování. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, které jsou obecně známy, aby svými tvrzeními vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla. Dodal, že žalobkyni nikdo objektivně nebránil v její víře a jejímu vyznávání, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jeho vyznání. Uvedený závěr žalovaného je ovšem jeho pouhou domněnkou či hypotézou, která není podložena žádnými konkrétními důkazy a navíc je v příkrém rozporu s předchozími závěry žalovaného, kdy uznal, že žalobkyně je členkou deklarované církve (která, jak plyne z podkladů opatřených žalovaným, je nepochybně v Číně církví zakázanou) a že příslušníci náboženských menšin mohou být v Číně terčem jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.
43. Odůvodnění nenaplnění podmínek § 12 písm. b) zákona o azylu, ač žalovaným velmi rozsáhlé, nelze věcně považovat za dostatečně vypořádané.
44. Soud musí dát za pravdu též další žalobní námitce směřující k nedostatečnému vypořádání se s důvody pro neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a) zákona o azylu. Krajský soud předně považuje za nepřijatelné, že jsou celé pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného ohledně nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany zcela identické s odůvodněním, proč žalobkyně nesplnila podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Tato skutečnost nutně vedla k tomu, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal zejména s existencí nebezpečí vzniku vážné újmy,

která by žalobkyni mohla hrozit v případě jejího návratu do Číny. Žalovaný argumentoval, že žalobkyně nebyla dlouhodobě pronásledována, tvrdila, že byla hledána, ale vyjma maximálně změny bydliště nemusela činit žádná další opatření. Zde si však soud dovoluje položit otázku, jakou jinou iniciativu měla žalobkyně v takovém případě vyvinout.

45. Krajský soud považuje za vhodné s ohledem na průběh dalšího správního řízení ve věci sdělit, že nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů shledal i závěry žalovaného týkající se možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně v rámci Číny, a to ať už je žalovaný vyslovil v souvislosti s posuzováním podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, nebo s posuzováním podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona (ostatně jednalo se o jedny z pasáží rozhodnutí, které byly zcela identické). Žalovaný zcela v obecné rovině konstatoval, že žalobkyně má možnost řešit svoji situaci přesídlením na jiné místo v rámci Číny. Vůbec v souvislosti s tím nevyhodnotil, zda by v jiné provincii žalobkyni pronásledování z náboženských důvodů nemělo hrozit. Přitom, jak vpředu již uvedeno, žalovaný učinil závěr, že příslušníkům náboženských menšin hrozí v Číně (jako celku) pronásledování ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Uvedené závěry žalovaného jsou ve zjevném rozporu. Závěr o možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně pak nemá oporu v obsahu správního spisu. Pokud pak žalovaný nepovažoval za přesvědčivé vysvětlení žalobkyně, že v době odjezdu mohla vycestovat, neboť měla občanský průkaz a nebyl na ní vydán celostátní zatykač, měl jednoznačnou povinnost svůj závěr opřít o jasně zjištěné a z podkladů doložené osvětlení opaku, který v zemi původu reálně funguje.
46. Pro úplnost soud poukazuje na odůvodnění recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 39/2019 ze dne 29. 8. 2019 s tím, že ani případně zjištěná trestnost členství v Církvi Boha všemohoucího by nemusela mít za důsledek nutnost udělit mezinárodní ochranu všem členům této církve. Podstatná totiž není pouze sama formální kriminalizace členství v církvi, ale zejména uplatňování skutkové podstaty v praxi. Žalovaný se měl při svých úvahách zabývat zejména tím, zda může být žalobkyně v budoucnu vystavena pronásledování z důvodu svého členství v církvi, a to alespoň co do míry přiměřeně pravděpodobné.
47. K námitkám žalobkyně o nesprávnosti závěrů žalovaného v oblasti tzv. doplňkové ochrany pak soud připomíná, že správní orgán v této oblasti zcela rezignoval na svoji povinnost podložit své závěry dostatečnými a objektivními informacemi z různých zdrojů, neboť se vůbec nevypořádal se situací, že se žalobkyně po přicestování zpět do vlasti s propadlým datem možného turistického návratu stane pravděpodobně předmětem zájmu policejních orgánů již na samotném letišti a vůbec se nezabýval tím, co vše může následovat. Argument, že ročně Čínu opustí až 200 tisíc občanů za účelem turistiky je irelevantní, když právě okamžik jejich návratu souladný s platností turistického víza činí jejich cestování bezpečným. Žalovaný nemá žádné relevantní informace o tom, jaký je předpoklad bezpečného návratu neúspěšného žadatele o azyl do Čínské lidové republiky, nemůže tedy z daných podkladů souladně se zákonem o azylu vypořádat otázku případné azylově relevantní hrozby ve smyslu ust. § 14 a) zákona o azylu. Toto ustanovení upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství,

do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Zde má pak soud na mysli zejména možný následek, spadající pod jeho písm. b) a d).

48. Pokud jde o Rozhodnutí ESLP ze dne 19. 10. 2017, v něm soud řešil stížnost žadatelky, která opustila Čínu z důvodu rizika špatného zacházení, které jí hrozilo v důsledku náboženského přesvědčení, žádost této žadatelky byla zamítnuta s tím, že její vysvětlení byla shledána nedůvěryhodnými. Toto rozhodnutí však dle přesvědčení krajského soudu nelze bez dalšího aplikovat na případ žalobkyně, neboť soud v její výpovědi žádné zásadnější diskrepance neshledal a neměl tedy důvod hodnotit její výpovědi jako nevěrohodné. Naopak, v postupu žalovaného shledal zásadní nedostatky, které výše vyjádřil; správnímu orgánu vyčítá porušení zásad správního řízení (§ 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád).
49. Krajskému soudu tak nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení spočívající jednak v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jednak v tom, že skutkový stav ohledně některých aspektů posuzované věci, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve správním spisu [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Současně vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude žalovaný právními názory, vyslovenými krajským soudem v tomto rozsudku, vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
50. V dalším řízení žalovaný odstraní nedostatky, které mu tímto rozsudkem krajský soud vytkl. Soud je přesvědčen, že žalovaný musí doplnit své podklady o zjištění možného bezpečného návratu žalobkyně do země původu a znovu zhodnotit všechny skutečnosti, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla i z pohledu vážnosti jejích obav z pronásledování z náboženských důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to v celém kontextu podkladů, které popisují vážnost situace tamních věřících. Krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 39/2019 ze dne 29. 8. 2019, který uvedl, že „v případech jiných žadatelů o mezinárodní ochranu ze skupiny tzv. čínských křesťanů přikročily krajské soudy ke zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť dostatečně neodůvodnil, proč se rozhodl většinu členů této skupiny mezinárodní ochranu neudělit, zatímco několika jejím členům ji udělil, a to prakticky s obdobným odůvodněním jako v případě rozhodnutí zamítavých. (...) Přesto je pro účely dalšího řízení žalovaného namístě připomenout, že je jednou ze základních povinností správního orgánu, vyjádřenou v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (viz též rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, bod 24).
51. K tomu krajský soud ještě dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že Veřejná ochránkyně práv provedla z vlastní iniciativy šetření ve věci neudělení mezinárodní ochrany státním příslušníkům České republiky hlásícím se ke křesťanskému vyznání. Krajský soud považuje za vhodné závěry plynoucí ze Zprávy Veřejné ochránkyně práv ze dne 31. 10. 2018, na kterou navazuje Závěrečné stanovisko ze dne 21. 6. 2019, ze strany žalovaného v dalším řízení zohlednit.
52. Na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci pak z toho vyplývající právní závěry žalovaný odůvodní přezkoumatelným způsobem, splňujícím kritéria vymezená v § 68 odst. 3 správního řádu.

V. Náklady řízení

53. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl. Náklady právního zastoupení žalobkyně, spočívající v právních úkonech soudem ustanoveného zástupce, budou vypořádány samostatným usnesením soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 23. prosince 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně